

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

— Prva slovenska založba —

CELJE – LJUBLJANA

IRMA OŽBALT: MAVRICE

Odlomek iz knjige

Kavarnica Starbucks diši po udobju, toploti, miru. Ker je potisnjena ob dvoje sten, ki se stikata v razpotegnjen kot prvega nadstropja knjižarne Chapters, diši tudi po dobrem papirju, kemikalijah barvnih tiskov in lepil. Predvsem pa diši po pravkar zavreti kavi, po domačnosti.

Po domačnosti, ko se sredi neznancev ne počutiš več samega. Starbucks, najdražja, najboljša in najboljše oglaševana kava, ameriška kava. Mizice so okrogle in majhne. Okrog njih se lahko drenjajo tudi po štirje, a le, če so prijatelji. Večinoma sede ob kavi pari, pari znancev, prijateljev ali ljubimcev, tu in tam kak zakonski par z dojenčkom ali majhnim otrokom. Družina je tiha, umirjena. Tudi tisti, ki sedijo sami, so njen del. Nekateri so si vzeli z vsem dostopnih polic knjige, jih prelistavajo, pregledujejo, tudi berejo. Taki, ki knjig ne kupujejo, ker zanje nimajo denarja. Vsi pa imajo dovolj za skodelico kave, čeprav je Starbucks najdražja. A nekaj moraš imeti, nekaj, kar diši po razkošju, te umirja in povezuje z drugimi.

Sedim pri oknu, pravzaprav ob stekleni steni. Kava je še vroča. Listam knjigo, ki sem jo pravkar kupila. Drage so zdaj. A – kot rečeno – nekaj moraš imeti. Opazujem ljudi, ki doli pod oknom z uporno odločnostjo merijo obe navzkrižni ulici, ki se stikata na vogalu knjižarne. Oblečeni so za hlad, ker je že jesen. Mode v Montrealu ni ali pa je za vsakega uporno drugačna. Džins in draga krznena jopa. Mlahave črne hlače, pa še bolj mlahasta –oguljena jopa trenirke, siva. Stara gospa v volnenem plašču, z majhno pleteno kapo, izpod katere kuka nekaj utrujenih sivih kodrov. Mamica v elegantnem krilu do gležnjev potiska voziček z dojenčkom. Ob njej caplja majcena punčka v roza škornjih.